

[Carsten Raft.]

arbejdskraft, kræver den helt ud, så meget som man overhovedet noget sted kan kræve arbejdskraft — det er tvivlsomt, om folketinget er moralsk berettiget til derefter at komme og sige: men I aner ikke, om I om nogle år bliver smidt ud eller ej. Dermed være ikke sagt, at vi ikke er i stand til eller ikke kan være nødt til at ophæve loven; det står til enhver tid i folketingets magt at ophæve denne lov — det er da klart. Men dette, at der stadig sættes en midlertidighedsparagraf ind, synes jeg bevirker, at det er urimelige vilkår, man byder medarbejdere, som ikke alene er højt kvalificerede, men også højt fortjente, og som fortjener en virkelig god behandling af deres arbejdsgiver — i dette tilfælde staten.

Derfor er jeg skeptisk overfor de betragtninger, der er gjort gældende i så henseende; men jeg er selvfølgelig klar til i udvalget at høre nærmere dokumentation for de ønsker, der findes. Jeg vil dog håbe — og jeg tror, jeg tør sige, at jeg har mit parti bag mig — at vi kan få lovforslaget gennemført i det store og hele således, som det er fremsat.

Svend Jørgensen: Da lovgivningen om foranstaltninger til imødegåelse af ungdomsarbejdsløshed nu har fået en mere fast form, og da de fem skoler, der er i brug, har fundet deres undervisningsform, ser vi ingen grund til fortsat at opretholde kortfristede revisionsbestemmelser — så meget mindre som et politisk sammensat udvalg til stadighed følger og kontrollerer loven.

Skolerne har ikke været åbne for undervisning i sommermånederne — oplyses det nu. Det er jo kun godt, for så har der ingen brug været for dem. De har derfor været udlejet til forskellige formål, og jeg kunne ønske af den højtærede arbejdsminister at få oplysning om, hvad det er for formål, disse skoler har været udlejet til.

Jeg skal iøvrigt anbefale lovforslaget, og jeg nærer ikke noget særligt ønske om udvalgsbehandling.

Ingmar Wagner: Den kommunistiske gruppe har ved tidligere forhandlinger om denne lovgivning stillet sig meget skeptisk overfor den og også talt direkte imod den,

ikke fordi vi er modstandere af hjælp til de unge arbejdsløse — tværtimod; vi ønsker at hjælpen skulle være endnu mere omfattende, idet vi er varme tilhængere af hjælpeforanstaltninger for disse unge, som samfundet har kastet på gaden uden beskæftigelse. Ungdomsarbejdsløsheden er efter vor opfattelse simpelthen en skamplet på et civiliseret samfund, og derfor har myndighederne pligt til at træde hjælpende til; enhver er jo også vidende om, at ledigang gennem længere tid i ungdomsårene meget nemt kan blive til ubodelig skade for de unge og senerehen ødelægge deres muligheder for at skabe sig en blot nogenlunde tålelig fremtid. Men vi stiller os alligevel noget forbeholdne overfor dette lovforslag. Først og fremmest fordi det betyder, at man kan tvangshenvisse de unge arbejdsløse til disse statens arbejdstekniske skoler — og kan gøre det efter en forholdsvis kort arbejdsløshedperiode.

For nogle år siden — jeg husker ikke bestemt, hvor længe siden det er — var jeg som leder af Danmarks kommunistiske ungdom indkaldt til nogle forhandlinger i socialministeriet sammen med ledere af andre ungdomsorganisationer, og ved disse forhandlinger blev der givet et klart løfte til ungdomsorganisationerne om, at der ikke ville ske nogen tvangshenvisning til skolerne, men at man derimod fra ministeriets side ville forsøge at udfolde en mere aktiv propaganda for lejrene og også søge at bedre forholdene der, gøre undervisningsforhold o. lign. bedre, således at det ikke ville blive nødvendigt at tvangshenvisse de unge dertil.

Der er ingen tvivl om, at såfremt forholdene i disse lejre var gode og man havde de egnede ledere, ville de unge arbejdsløse selv melde sig til disse foranstaltninger, for langt den overvejende del af de unge — for ikke at sige alle — har naturligvis lyst til at arbejde og lære sig noget. Men desværre har man altså ikke fulgt denne linie; tvangshenvisningen er taget i brug, og selvom alle unge har lyst til at arbejde, er det ikke alle unge, som ønsker at komme i en sådan ungdomslejr. Man kan måske også sige, at det er direkte urimeligt, at en ung arbejdsløs, som bor i København, skal kunne tvangshenvises til f. eks. en lejr i Sønderjylland. Det skaber megen, megen bitter-